

Gia đình Janssen

Mick - ông bố đảm

Có tâm hồn nghệ sĩ, sống bằng nghề viết sách và yêu các con mình hơn hết thấy mọi thứ trên đời.

Sarah - người mẹ nhiệt huyết và đam mê
Ca sĩ, diễn viên.

Lukas - chuyên gia công nghệ

Anh trai của Emma, không chỉ có sở trường về máy ảnh kỹ thuật số.

Emma - cô bé thông minh

Dưới mái tóc đỏ hoe bù xù của cô là cái đầu chứa đầy những ý tưởng tuyệt vời!

Ổng nhòm, đèn pin, dụng cụ mở khóa

Kính lúp

Các công cụ quan trọng cho nghề thám tử:

Máy ảnh với ống kính tê lê

Sổ tay ghi chép của ông chú Janssen

Chương 1

Bà von Hellershausen không nghe thấy tiếng những kẻ đột nhập. Bà đang ngủ. Chỉ có vầng trăng tròn sáng trong nhìn thấy cảnh Người Nhện chính lại cái mặt nạ. Bên dưới cái mặt nạ nhựa nóng hầm hập, da mặt ở ngứa ngáy đến phát điên.

Người Dơi ở ngay sau lưng Người Nhện. “Vào đi!” Người Dơi rít qua kẽ răng.

“Có chắc không?” Người Nhện thì thầm. “Hay là chúng ta đợi đến mai? Đúng hôm nay trăng lại sáng.”

Người Dơi đẩy Người Nhện. “Giờ ọ, đừng có làm mình làm mẩy nữa!”

Người Nhện khê khàng dựa chiếc thang nhôm vào tường rồi thoăn thoắt leo lên. Ắ dừng lại trong chốc lát rồi kéo cái mặt nạ lên để gãi. Hôm nay, ả nguyện rửa cái bộ đồ hóa trang này. Thực ra thì Người Nhện vẫn luôn là nhân vật yêu thích của ả. Khi còn nhỏ, ả luôn muốn hóa trang thành Người Nhện mỗi dịp lễ hội Karneval⁽¹⁾. Nhưng cái mặt nạ này đang khiến da mặt ả ngứa muốn chết. Người Nhện chỉ nặng bằng một nửa Người Dơi. Thân hình rắn chắc do thường xuyên luyện tập thể thao, nhỏ nhắn, nhanh nhẹn và khéo léo, ả có thể chui qua những ngõ ngách chật hẹp nhất.

So với Người Nhện thì Người Dơi có phần đồ sộ. Bộ đồ hóa trang của hắn hơi chật. Phần bụng như muốn bực ra. Nhưng hắn ta có tài mở bất kì cái kết nào. Những ổ khóa chống trộm chỉ an toàn đến khi hắn tới. Hắn có thể mở còng tay nhanh hơn buộc dây giày.

Người Dơi với lên đưa cho đồng bọn một cái giác hút to. Người Nhện lắp giác hút vào cửa kính rồi búng ngón tay. “Dao cắt kính đâu?” ả hỏi.

Người Dơi lục tìm trong túi đồ nghề treo trước bụng. Cái túi được ngoắc vào thắt lưng bằng một cái móc. Hắn ném con dao cắt kính cho Người Nhện. Một con

(1) Lễ hội hóa trang. (Tất cả chú thích của người dịch).

hải âu tham lam, dù hôm nay đã chén đầy khoai tây chiên của du khách ném cho nhưng vẫn không bỏ qua hành động này. Người Dơi không nhận ra con chim săn mồi đang từ phía sau bỏ nhào xuống chỗ chúng. Hắn chỉ đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhẹ từ đôi cánh của nó quạt vào sau gáy. Cảnh sát thì Người Dơi có thể đánh hơi thấy từ xa, nhưng hắn không am hiểu lắm về những trò quỷ quyệt của lũ hải âu. Người Nhện chộp lấy con dao cắt kính, vung vẩy đuổi con chim. Nó đành bay đi với những tiếng kiu kiu chói tai.

Người Nhện cẩn thận dùng con dao cắt kính rạch xung quanh cái giác hút. Người Dơi bịt chặt tai nhưng vẫn thấy rợn người. Âm thanh này gợi cho hắn nhớ đến tiếng kin kít của viên phấn khô ngày xưa cô giáo hắn viết lên bảng, hay kinh dị hơn nữa là tiếng cái máy khoan của bác sĩ nha khoa.

Người Nhện đã xong việc. Ắ thận trọng gỡ miếng kính tròn đang bị giác hút mút chặt ra khỏi cửa sổ. Sau đó, ả thò tay phải qua cái lỗ và mở tay nắm cửa sổ bên trong. Người Nhện và Người Dơi lần lượt leo vào biệt thự von Hellershausen. Toàn bộ tầng hai của tòa nhà thực sự là một thư viện. Như mọi kẻ đột nhập, chúng mừng húm vì khắp nơi là những tấm thảm dày làm giảm tiếng bước chân. Ngay cả cầu thang gỗ cũ kĩ cũng trải thảm. Hàng hà sa số những cuốn sách xếp dọc theo các bức tường hút hết mọi âm thanh. Không có gì Người Dơi ghét hơn là những căn phòng tạo tiếng vang. Nhưng ở nhà bà Hanna von Hellershausen, mọi điều kiện cho một vụ đột nhập đều được đáp ứng hoàn hảo, vì ngoài những tấm thảm và giá sách, những căn phòng ở đây đều được bài trí với ghế bành lót đệm dày và đồ gỗ nguyên khối.

Người Nhện chỉ muốn gỡ ngay cái mặt nạ xuống, nhưng từ khi *camera* với cảm biến chuyển động xuất

hiện trong nhiều căn nhà thì điều đó đã trở thành không thể đối với kẻ đột nhập, nếu như không muốn rơi thẳng vào tù. Người Dơi bật đèn pin đeo trước trán lên. Người Nhện thì ưa dùng chiếc đèn pin cầm tay chỉ nhỏ bằng ngón trỏ nhưng lại có cường độ chiếu sáng đáng nể. Quảng sáng từ chiếc đèn của Người Nhện rọi vào giá sách treo phía một chiếc rương gỗ cũ. Ắ rất mê những câu chuyện về thế giới ngầm. Ắ reo lên: “Xem này! Những ấn bản rất cũ của siêu trộm Arsène Lupin.”

Người Dơi nhắc nhở: “Suyt, đừng có to mồm thế. Với lại, chúng ta đến đây có phải để đọc sách đâu, đồ điên.”

Nhưng Người Nhện không thể kiềm chế nổi, ả cầm lấy cuốn *Siêu trộm hào hoa* và nhét vào ba lô.

Trên tường, phía trên ghế sofa, Người Dơi phát hiện ra một bức tranh sơn dầu cũ kĩ, khổ lớn. Trong tranh vẽ cặp cối xay gió sinh đôi ở Greetsiel⁽¹⁾. Một chiếc màu xanh lá và một màu đỏ.

“Trời đất quỷ thần ơi, xấu quá đi mắt!” Người Dơi than. “Ai vẽ cái thứ rác rưởi này vậy? Quê không để đâu cho hết.” Người Nhện soi đèn vào bức tranh. Ở góc dưới bên phải bức tranh có đề ba chữ cái JVH.

(1) Một thị trấn nhỏ ở ven biển Tây Bắc nước Đức.

Người Nhện phản đối: “Đúng là đồ mù nghệ thuật. Đó là hai cối xay gió kiểu Hà Lan. Biểu tượng của Greetsiel đấy. Ở đó có một quán cà phê, tôi đã từng được ăn món bánh ngon tuyệt của họ.”

“Hết sảy!” Người Dơi mĩa mai. “Cô ăn bánh, còn tôi thì tặng cân.”

